

Rozhovor - Roman Pavlík

Prečo ste sa chceli stať učiteľom a prečo ste sa rozhodli učiť na našej škole?

Na prvú časť otázky neviem odpovedať ani ja sám. Najskôr som skúšal študovať chémiu a chcel som v tomto odbore aj pracovať, pretože chémia spolu s matematikou boli počas stredoškolského štúdia mojou silnou stránkou. Ostatné predmety mi až tak veľmi dobre nešli. Bohužiaľ, na vysokej škole ma chémia prestala baviť. Tak som sa rozhodol dať vysokoškolskému štúdiu ešte jeden pokus. Zvolil som si učiteľstvo, konkrétne matematiky a etickej výchovy na Pedagogickej fakulte v Trnave. Túto školu som úspešne tento rok absolvoval. Po škole som sa rozhodoval, či pôjdem, alebo nepôjdem učiť, a ak áno, kam. Nakoniec som sa rozhodol, že to vyskúšam, veď som čerstvý absolvent, tak prečo nie. Videl som ponuku nášho gymnázia, že hľadá matematikára. Tak som sa ozval a nejakou náhodou som sa tu aj ocitol.

Prečo vás odradilo štúdium chémie? Bolo ťažké?

Áno, toto štúdium bolo na jednej strane ťažké. Na druhej strane, keď som prišiel na Prírodovedeckú fakultu v Bratislave, tak sme trávili veľmi veľa času v laboratóriu. Mali sme aj 5 – 6 hodín v kuse v laboratóriu. A toto ma aj odrádzalo. Necítil som sa až tak dobre v tom laboratóriu. Samozrejme, odradilo ma aj veľa učenia, fakt, že človek je ešte mladý tomu len pridá (ja som bol trochu aj lenivý).

Je vaša vysnívaná práca byť učiteľom, ak nie, čím ste chceli byť?

Teraz by som svoje povolanie nemenil, keďže som sa rozhodol učiť a chcem aj naďalej učiť. Ale keď som bol mladší, mojím snom bolo stať sa profesionálnym tenistom.

A prečo ste sa teda nestali profesionálnym tenistom?

Myslím si, že na Slovensku je veľmi ťažké presadiť sa v športe. Taktiež tam nebola taká podpora zo strany rodičov a, samozrejme, je to aj finančne náročné.

Čo vás najviac baví na učení?

Možno na túto otázku odpoviem trochu netradične, ale je to najmä spoločne strávený čas s mojimi študentmi. A som veľmi vďačný, že môžem učiť aj svoju druhú aprobáciu, teda etickú výchovu, kde sa moji študenti cítia tak uvoľnene, rozprávame sa o zaujímavých témach, robíme aktivity a smeje sa. Teda nehovorím že ma nebaví učiť matematiku, ale som rád, že mám aj tie hodiny etickej výchovy, kde môžem na matematiku aspoň na chvíľu zabudnúť. Je to také uvoľnenie popri matematike. Nielen pre mňa, ale aj pre študentov.

Ako vnímate učiteľov ako kolektív?

Som veľmi šťastný, že môžem byť súčasťou tohto kolektívu, mám úžasných kolegov, ktorých si nesmierne vážim. Jednoducho si to užívam. Popravde, keď som nastupoval, trochu som sa obával toho, ako ma prijímú.

Ako zvládáte toľko detí, teda pubertiakov?

Tak niekedy je to veľmi ťažké, až nezvládatelné. Ale nie, srandujem. Na našej škole sú úžasní študenti, ktorých mám veľmi rád, a myslím si, že si spoločne rozumieme.

Myslíte si, že to majú ťažšie žiaci alebo učitelia?

Ja si myslím, že ani jedna strana to nemá jednoduché, predsa donedávna som bol študent. Dávať pozor celý deň, teda na všetkých hodinách, je podľa mňa dosť náročné a hlavne vyčerpávajúce. Takisto, keď sa na to pozriem z pohľadu učiteľa, ktorý musí učiť celý deň, pripravovať sa na hodiny, neustále niečo vysvetľovať, klásť otázky, odpovedať na otázky atď., tak ten to tiež nemá veľmi ľahké. Takže je to tak narovnať. Ani jedna strana to nemá jednoduché.

Ako žiak ste vyviedli nejakú hlúposť, ktorá Vás rozosmeje dodnes?

Tak tu by sa našlo toho viac. Ale to nebudem radšej spomínať. Keby som povedal, že som nevyviedol nič, tak by som klamal sám seba. Spomeniem jeden taký príbeh, ktorý sa mi stal počas lyžiarskeho, resp. čo som vyviedol. Bol som teda siedmak na základnej škole a boli sme na lyžiarskom výcviku v Ždiari, kde sme boli ubytovaní v jednej krásnej drevenej chatke. Za tou chatkou bol taký menší svah, kde sme sa učili lyžovať. Bohužiaľ, náš inštruktor, telocvikár, nevedel, že bude mať vo svojej skupine takého nešikovného lyžiara. Samozrejme, prvý deň musel malý Roman (teda ja) niečo vyviest. Najskôr vyše hodinu naňho hore na svahu všetci ostatní čakali. No a potom, keď sa mu konečne podarilo dostať na samotný vrchol, tak nečakal, že sa jeho prvá jazda skončí tragikomicky. Totižto nezvládol svoju rýchlu jazdu a skončil v malom potôčiku vedľa chaty. Samozrejme, učiteľ sa ho pohotovo snažil zachrániť. Nakoniec to dopadlo tak, že nás oboch museli zachraňovať šiesti spolužiaci.

Čo vy a koníčky?

Takými mojimi obľúbenými záľubami vo voľnom čase sú cvičenie, tenis, bedminton, cyklistika a prechádzky v prírode. Kedysi som sa venoval aj tvorbe citátov a romantických básní, ale nejako mi to nešlo, tak som s tým radšej skončil.

Čo alebo kto Vás inšpiruje?

Hlavne moja rodina a najbližší, ktorých si nesmierne vážim a mám ich veľmi rád. Oni sú takou mojou najväčšou inšpiráciou.

Ak by ste mohli vrátiť čas, išli by ste študovať inú vysokú školu alebo by ste zostali pri pedagogike?

Čas určite vracať nechcem. Ostal by som pri pedagogike. Pretože je to osud a ja som človek, ktorý verí v osud, neverím na náhody, a teda všetko je tak, ako má byť.

Aké sú Vaše plány do budúcnosti? Chcete zostať pracovať na gymnáziu?

Mojím plánom do budúcnosti je založiť si rodinu a mať deti. Samozrejme, ak mi bude zdravie slúžiť a ak mi to okolnosti dovoľia, tak spravím všetko pre to, aby som zostal pracovať na našom gymnáziu, pretože túto školu zbožňujem.

Pavína Planková, IV.OA